

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

VÅR REFERANSE
17/8670

DERES REFERANSE
17/3532

DATO
04.12.2017

Høringsuttalelse - NOU:2017:15 - Revisorloven

Det vises til revisor- og regnskapsførerlovutvalgets utredning til Finansdepartementet 29. juni 2017, som er sendt på høring med frist 4. desember 2017.

Finanstilsynets kommentarer gjelder i hovedsak de delene av lovforslaget der Finanstilsynet har et annet syn enn utvalget eller utvalgets flertall. Forhold av mer teknisk art, vil bli formidlet til Finansdepartementet på annen måte.

Finanstilsynet har fulgt lovutkastets rekkefølge i kommentarene:

Til § 3-1 godkjenning som revisor

Registrert revisor og statsautorisert revisor har ulik utdanning. Etter Finanstilsynets syn er det derfor ikke uten videre uproblematisk å tillate registrerte revisorer å benytte tittelen statsautorisert revisor, selv om det foreslås at utdanningskravet i fremtiden skal være mastergrad med tittelen statsautorisert revisor. Hvis dagens registrerte revisorer skal kunne kalle seg statsautoriserte, vil det gjøre det vanskeligere for oppdragsgivere å orientere seg om revisors utdanning og kompetanse. Finanstilsynet kan derfor ikke støtte utvalgets forslag om tittelbruk i overgangsperioden.

Til § 4-1 Godkjenning av revisjonsselskaper

Utvalget har foreslått å videreføre kravet om at et revisjonsselskap skal være i stand til å oppfylle sine forpliktelser etter hvert som de forfaller. Finanstilsynet er enig i dette. Utvalget har vurdert om det også bør gjelde et krav om positiv egenkapital, men har konkludert med at det ikke er hensiktsmessig fordi bokført egenkapital ikke nødvendigvis vil gi uttrykk for den reelle økonomien i selskapet.

Finanstilsynet er enig i at den reelle økonomiske situasjonen i selskapet kan være en annen enn den regnskapet viser, men mener likevel at det bør oppstilles et krav om at egenkapitalen skal være positiv. Det er uheldig at revisjonsselskaper som anses som så samfunnsviktige at de er underlagt særlig regulering og offentlig tilsyn, skal kunne drive med negativ egenkapital.

Til § 7-3 Registrering av overtredelser og skriftlige klager

Utvalget har foreslått en bestemmelse som gjennomfører direktivets krav om at revisjonsselskaper skal føre register over overtredelser av revisorlovgivningen, konsekvenser av bruddene og hvilke tiltak som er iverksatt. På bakgrunn av det som er registrert, skal det utarbeides en rapport som skal

FINANSTILSYNET

Revierstredet 3
Postboks 1187 Sentrum
0107 Oslo

Telefon 22 93 98 00
Telefaks 22 63 02 26

post@finansstilsynet.no
www.finanstilsynet.no

Saksbehandler

Tore Johan Berg
Dir. tlf 22 93 98 48

gjøres kjent internt i revisjonsselskapet. Utvalget har foreslått å gjøre unntak fra registreringsplikten når revisjonsklienten er et lite foretak. Begrunnelsen er ønsket om å unngå at oppfølging av brudd i slike oppdrag skal kreve mer ressurser enn nødvendig.

Finanstilsynet mener at registreringsplikten også bør gjelde for overtredelser som skjer i revisjonen av små foretak. Det er svært mange revisjonsoppdrag for små foretak, og Finanstilsynet avdekker mange feil og mangler i slike oppdrag. Selv om revisjonsselskapet uansett vil følge opp, vil en systematisk registrering være et ytterligere bidrag til å sikre kvalitet i alle revisjonsoppdrag. Finanstilsynet mener derfor at forslaget til § 7-3 *tredje ledd* ikke bør følges opp.

Til § 8-1 Overordnede krav til uavhengighet

Forordningen forbyr lovpliktig revisjon der revisoren i *den foregående regnskapsperioden* har levert nærmere angitte internkontrolltjenester. Bestemmelsen skal forhindre at revisor må revidere resultatet av eget arbeid. Forordningen adresserer imidlertid ikke det uavhengighetsproblemet som oppstår når revisor foregående år har ivaretatt internrevisorfunksjonen i et foretak, formelt eller i praksis. Risikoen for at revisor må revidere resultatet av eget arbeid er også tilstede i disse tilfellene. EU-reglene åpner for at det kan fastsettes strengere uavhengighetsregler.

Internrevisjonen er en sentral og integrert del av foretakets internkontroll, og det er en løpende og nær kontakt mellom internrevisjonen og foretakets ledelse og styre. Finanstilsynet mener derfor at ivaretagelse av internrevisjonsfunksjonen i seg selv er et forhold som gjør at revisor ikke er uavhengig det påfølgende år. Uansett er det uheldig for revisors rolle som allmennhetens tillitsperson at det kan reises spørsmål ved om en revisor som har gått fra en sentral rolle i foretakets ledelses- og styrefunksjoner som internrevisjon i realiteten er i stand til å utføre en uavhengig revisjon året etter.

Finanstilsynet har lagt til grunn at gjeldende revisorlov er til hinder for at en revisor, som har hatt i oppdrag å ivareta rollen som foretakets internrevisor, kan revidere det påfølgende år. Finanstilsynet mener at dette følger av de generelle kravene til uavhengighet. Ut fra lovutvalgets drøftelse mener Finanstilsynet at det bør tas inn et uttrykkelig forbud mot at revisor kan påta seg lovfestet revisjon for et foretak der revisor i foregående år har ivaretatt internrevisjonsfunksjoner.

Det er i ulike sammenhenger vist til de utfordringene som kan oppstå i revisjonsmarkedet fordi det er få store tilbydere av internrevisjons- og eksternrevisjonstjenester, og at problemet forsterkes når det innføres plikt for foretakene til å bytte revisjonsselskap etter en viss tid. Finanstilsynet mener dette må finne sin løsning i markedet, og at hensynet til å bevare tillit til revisors rolle må tillegges avgjørende vekt. Selv om det innføres et forbud mot å påta seg revisjonsoppdraget året etter ivaretagelse av internrevisjonsfunksjonen, vil revisjonsselskapene kunne yte tjenester til foretakets internrevisjon innenfor de øvrige rammene som oppstilles i loven og forordningen.

Til § 9-2 Forberedelse og fortsettelse av revisjonsoppdrag

Etter direktivet skal et revisjonsforetak vurdere om det har nødvendig tilgang på kompetente personer, tid og ressurser til å påta seg eller fortsette et revisjonsoppdrag. Utvalgets flertall har valgt å benytte direktivets mulighet til å gjøre unntak når revisjonsklienten er et lite foretak. Finanstilsynet mener at denne adgangen ikke bør benyttes, og støtter derfor utvalgets mindretall og den begrunnelse de har gitt.

I de større revisjonsforetakene vil det sjelden være et kapasitets-, kompetanse- eller ressursproblem å påta seg eller beholde små revisjonsoppdrag. Vurderingen vil da være enkel. Mindre revisjonsforetak bør imidlertid også gjøre slike vurderinger, uansett revisjonsklientens størrelse. Der Finanstilsynet avdekker feil og mangler i revisjonen, er ofte situasjonen at revisor har for mange klienter og at det mangler rutiner for å sikre at revisjonen, herunder fortsettelsesvurderingen, skjer tidsriktig.

Til 9-3 Oppdragsansvarlig revisor

Finanstilsynet mottar flere signaler om feil og mangler i revisjonen fordi oppdragsansvarlig revisor ikke er klar over at den reviderte er underlagt særlovgivning. Dette følger av god revisjonsskikk og kommer nå klart til uttrykk i lovforslaget § 9-4 tredje ledd, bokstav a). Finanstilsynet støtter presiseringen av dette.

Lovforslaget § 9-3 regulerer revisjonsselskapets ansvar for å utpeke oppdragsansvarlig revisor. I første ledd, annet punktum, er det angitt hvilke kriterier som skal tillegges vekt i utpekingen, blant annet kompetanse. Finanstilsynet foreslår at det presiseres i lovteksten at kompetanse også omfatter kunnskap om eventuell særlovgivning. At revisjonsselskapet må være oppmerksom på dette i utpekingen, vil bidra til å sikre oppdragsansvarlig revisors kunnskap om forholdet.

Til § 9-9 oppdragsdokumentasjon

Revisors dokumentasjon er avgjørende for kontroll av revisjonsutførelsen. Gjeldende bestemmelse er i hovedsak videreført, men oppbevaringstiden for dokumentasjonen foreslås redusert fra ti til fem år. Etter § 9-5 er revisor pålagt å ta opp enkelte forhold skriftlig med revisjonsklientens styre. Også denne kommunikasjonen er en del av revisors oppdragsdokumentasjon, som etter utvalgets forslag skal oppbevares i fem år.

Finanstilsynet mener at oppbevaringstiden for slik pliktig kommunikasjon fortsatt bør være 10 år og støtter derfor utvalgets mindretall. Finanstilsynet viser til at det er viktig for bobestyrere at ikke fristen for oppbevaring av denne kommunikasjonen reduseres. Dokumentasjonen kan også være viktige i erstatningssaker, straffesaker og skattesaker. Det vil normalt ikke være et omfattende skriftlig materiale, og oppbevaringen skjer elektronisk. Å skille denne lovpliktige kommunikasjonen fra annen revisjonsdokumentasjon, vil heller ikke skape særlige problemer.

Et fortsatt krav til oppbevaring i 10 år er konsistent med nylig endrede regler om oppbevaringstid for regnskapsførers oppdragsdokumentasjon. Oppbevaringstiden ble da redusert fra ti til fem år. Ti års oppbevaringsplikt ble imidlertid videreført for den korrespondanse regnskapsfører skal ha med oppdragsgiver, som kan likestilles med slik kommunikasjon som nevnt i revisorloven.

Til § 9-10 Revisors plikter ved revisorbekreftelser

Utvalget har foreslått en definisjon av revisorbekreftelser i § 1-2 fjerde ledd, som er bestemmende for hvilke revisorbekreftelser som skal være regulert av revisorloven. Finanstilsynet deler utvalgets vurderinger.

Utvalget har i utkastet § 9-10 foreslått at bekreftelsene skal avgis i samsvar med god revisjonsskikk og at revisor skal utvise profesjonell skepsis. Den rettslige standarden god revisjonsskikk vil bli utfylt av bransjefastsatte revisjonsstandarder om aktuelle bekreftelser. Finanstilsynet mener at det er behov for å klargjøre det nærmere innholdet av "god revisjonsskikk" i tråd med forslagene fra utvalgets mindretall:

Det bør presiseres at god revisjonsskikk blant annet innebærer at revisor skal sørge for en klar forståelse av hva bekreftelsen skal brukes til. Finanstilsynet viser til at revisor ofte vil være den som har den faglige kunnskapen og som kan forklare for oppdragsgiver hva bekreftelsen innebærer og hvorfor det eventuelt er nødvendig å ta forbehold i revisorbekreftelsen. Selv om de bransjefastsatte standardene omtaler revisors ansvar, vil en lovfesting bidra til å sikre større oppmerksomhet rettet mot dette ansvaret og kan hindre at uklarhet kan føre til svekket tillit til revisor og revisorrollen. Når bekreftelsen følger av krav i lov eller forskrift, er behovet for slik klargjøring mindre, men "god revisjonsskikk" gjelder også i disse tilfellene.

Det bør også presiseres at god revisjonsskikk innebærer at revisor skal ha en plikt til skriftlig å ta opp med styret, forhold som er fremkommet under utførelsen av et bekreftelsesoppdrag. At styret gjøres oppmerksom på slike forhold, vil kunne gjøre at de blir rettet. Selv om plikten langt på vei følger av de bransjefastsatte standardene, bør det presiseres i lovteksten.

§ 11-1 Erstatningsansvar

Finanstilsynet støtter utvalgets flertall. Dersom det er behov for regler som avviker fra gjeldende lovfestet og ulovfestet erstatningsrett, bør dette gjøres på et bredere grunnlag enn bare overfor en yrkesgruppe.

Ny § 11-2 Ansvarsforsikring

Finanstilsynet er enig med utvalget at det ikke er behov for å videreføre gjeldende krav om sikkerhetsstillelse.

I motsetning til utvalgets flertall, mener Finanstilsynet at det bør lovfestes et krav om ansvarsforsikring. Det vises til at revisorloven har som formål å sikre kvalitet i revisjonsutførelsen. I lys av dette mener Finanstilsynet at det er uheldig hvis en revisor ikke er i stand til å gjøre opp erstatningskrav som har sin bakgrunn i feil og mangler i utførelsen av revisjonsoppdrag. Selv om det i praksis vil bli tegnet ansvarsforsikring, vil et lovkrav bidra til å underbygge tilliten til revisjonsinstituttet.

Finanstilsynet foreslår at det tas inn en bestemmelse basert på forslaget som er utarbeidet av underutvalget.

Til § 12-4 Adgang til å yte tjenester til foretak av allmenn interesse

Det følger av revisorloven at revisor er allmennhetens tillitsperson ved revisjon av årsregnskap. Bestemmelsen synliggjør en utvikling av revisjonsinstituttet fra å ivareta eiernes interesser til en bredere samfunnsrolle. For å kunne ivareta rollen som allmennhetens tillitsperson, må revisor både være uavhengig og oppfattes som uavhengig. Når revisor eller revisjonsnettverket leverer andre tjenester enn revisjon til sine revisjonsklienter, kan revisor måtte revidere resultatet av egne tjenester. Gjennom levering av tilleggstjenester kan revisor ha ivaretatt funksjoner som gjør at den objektiviteten og profesjonelle skepsisen revisor må ha, svekkes. Spørsmålet om hvilke tilleggstjenester som kan leveres til revisjonsklient, har vært tema i mange år. Dette gjelder særlig rådgivningstjenester.

Forordningen gjelder foretak av allmenn interesse. Forordningen angir en rekke tilleggstjenester som er forbudt for valgt revisor å levere. Den åpner imidlertid for nasjonale valg når det gjelder ulike skattetjenester og verdsettelsestjenester. Utvalget har foreslått at valgmuligheten benyttet fullt ut for disse tjenestene.

Etter Finanstilsynets syn er det spesielt viktig at det ikke kan reises tvil om revisors uavhengighet når revisjonsklienten er foretak av allmenn interesse. Finanstilsynet mener derfor at det ikke skal åpnes for at valgt revisor skal kunne tilby skatterådgivning og verdsettelsestjenester.

Skatterådgivning

De skattetjenestene som forordningen åpner for er: "utarbeidelse av skatteblanketter", offentlige tilskuddsordninger", "skattekontroll", "beregning av direkte og indirekte skatt og utsatt skatt" og "skatterådgivning". Finanstilsynet mener at det ikke skal åpnes for "skatterådgivning", det vil si den siste av disse tjenestene. De øvrige skattetjenestene er det hensiktsmessig at valgt revisor kan bistå med, og tjenestene har i liten grad reist uavhengighetsspørsmål.

Utvalget har vist til at det ikke er betenkelig å åpne for skatterådgivning, fordi det uansett bare vil være lovlig dersom rådene ikke har innvirkning på regnskapet. Finanstilsynet mener at denne begrensningen ikke er tilstrekkelig, fordi det vil være uklart og vanskelig å avgjøre hvordan et skatteråd har innvirkning på regnskapet. Det vil for eksempel være spørsmål om det er regnskapet det året rådet ble gitt, eller om det er innvirkning på regnskapet over tid. Hvis vurderingen skal knyttes til rådgivningsåret, kan situasjonen være at rådet har mindre betydning for fastsettelse av skattemessige inntekt det året, men det kan ha stor innvirkning på revisjonsklientens skatteforpliktelser året etter eller over tid. Råd knyttet til fastsetting av prinsipper for transaksjoner innen konsernet er et eksempel på dette. Det er heller ikke klart om virkningen skal vurderes på bakgrunn av den verdiforskjellen som måtte fremkomme avhengig av om revisors råd følges, eller om det er grunnlaget for skatteberegningen(e) (brutto transaksjonsverdi) som er avgjørende.

Finanstilsynet viser til den særlige oppgaven revisorer i Norge har knyttet til skattekontrollen, som gjør det viktig å sikre at skattegrunnlaget blir underlagt en uavhengig kontroll. Flere norske foretak av allmenn interesse er konserner med omfattende internasjonal virksomhet og med strukturer på tvers av landegrensene. Blant annet ulikheter i nasjonale skatteregler gjør at skatteplanlegging er et sentralt element i konsernets strategi- og beslutningsprosesser. Dersom revisor gir råd om hvordan foretaket skal innrette seg som ledd i skatteplanlegging, vil revisor i neste omgang kunne revidere resultatet av egne råd.

Utvalgets flertall mener at skatterådgivningen vil bli vesentlig dyrere for foretakene dersom slik rådgivning må leveres av andre enn valgt revisor. Finanstilsynet mener det ikke holdepunkter for denne anførselen når det gjelder skatterådgivning til foretak av allmenn interesse. Utviklingen de siste årene har også gått i den retningen av at disse revisjonsklientene etterspør skatterådgivning fra andre enn valgt revisor.

Selv om valgmuligheten knyttet til skatterådgivning ikke benyttes, vil ikke revisor være avskåret fra å veilede revisjonsklienten, informere om hva som er den rettslige eller faktiske situasjonen og yte teknisk bistand i årsavslutningen, slik som etter gjeldende rett.

Verdsettelsestjenester

Utvalgets flertall går inn for å tillate "verdsettelsestjenester". Forordningen nevner vurderinger i forbindelse med aktuarytelser og støtte til rettsaker som eksempler. I utredningen er det vist til at de generelle uavhengighetsreglene uansett vil være til hinder for at revisor kan verdsette en eiendel som inngår i et regnskap som skal revideres av revisor.

Revisor skal etterprøve verdsettelse som er foretatt av foretaket. Det er derfor prinsipielt betenkelig at revisor skal kunne levere verdsettingstjenester til revisjonsklient. Å lovfeste at verdsettelsestjenester skal være tillatt, skaper en unødvendig uklarhet i regelverket. Selv om det kan tenkes verdsettelse som ikke inngår i årsregnskapet, vil det være en risiko for at revisor må revidere resultatet av eget arbeid. Finanstilsynet mener derfor at det ikke skal åpnes for verdsettelsestjenester.

Til § 14-3 Overtredelsesgebyr

Utvalget foreslår at Finanstilsynet gis hjemmel til å ilegge gebyr overfor revisjonsforetak. Finanstilsynet er enig i at gebyr kan være en hensiktsmessig sanksjon ved overtredelse av de bestemmelsene utvalget har foreslått.

Utvalget foreslår at gebyret maksimal skal kunne utgjøre NOK 1 mill. Finanstilsynet mener at dette er for lavt og at det bør være en større grad av forholdsmessighet når det gjelder revisjonsforetak med størst omsetning. Finanstilsynet viser til fortalen til direktiv 2014/56/EU der det fremkommer at myndighetene bør kunne ilegge avskrekkende administrative økonomiske sanksjoner som har reell preventiv virkning, på for eksempel opp til en million euro eller mer for fysiske personer, og opp til en prosentdel av omsetningen for juridiske personer eller andre enheter. På denne bakgrunn mener Finanstilsynet at gebyret bør kunne utgjøre opp mot to prosent av brutto omsetning foregående regnskapsår, slik som i Sverige. Øvre ramme for gebyret foreslås skjønnsmessig fastsatt til NOK 10 mill. Maksimalgebyret vil likevel være langt lavere enn det som er situasjonen på andre tilsynsområder og i hvitvaskingsloven. Finanstilsynet slutter seg til at utmålingen bør skje i samsvar med de momentene utvalget foreslår lovfestet, supplert med forvaltningslovens bestemmelser om administrative sanksjoner.

Utvalget har vurdert om gebyr også skal kunne ilegges oppdragsansvarlig revisor og medarbeidere i revisjonsforetak. Utvalgets flertall har konkludert med at de øvrige reaksjonene Finanstilsynet kan ilegge er tilstrekkelig. Det er blant annet vist til adgangen til å tilbakekalle godkjenningen som revisor. Finanstilsynet mener, i likhet med utvalgets mindretall, at oppdragsansvarlig revisor bør kunne ilegges gebyr. Dette på bakgrunn av det særlige ansvaret oppdragsansvarlige revisorer har. Den preventive effekten av en slik gebyrhjemmel er viktig for å sikre at dette ansvaret blir ivarettatt i samsvar med revisorloven. Gebyr vil kunne være en sanksjon i tilfeller der vilkårene for å fatte vedtak om tilbakekall ikke er oppfylt eller det er forhold som tilsier at slikt vedtak ikke bør fattes. Finanstilsynet støtter vurderingen fra utvalgets flertall om at revisjonsmedarbeidere ikke bør kunne ilegges gebyr.

På samme måte som ileggelse av gebyr overfor revisjonsforetak, bør gebyr overfor oppdragsansvarlige revisorer bare kunne ilegges "hvis overtredelsen er grov eller flere overtredelser til sammen er grove". Finanstilsynet mener gebyrets øvre ramme bør være NOK 1 mill., slik som grensen er i Sverige. Beløpet tilsvarer også det utvalget har foreslått at skal kunne ilegges en person som overtrer forbudet mot å tiltre ledende stilling hos en revisjonsklient. I utmålingen må det tas hensyn til de forhold som skal tillegges vekt etter forvaltningslovens bestemmelser om ileggelse av gebyr overfor fysiske personer.

Til § 14-4 Ledelseskarantene

Finanstilsynet støtter utvalgets forslag om at Finanstilsynet gis hjemmel til å ilegge revisor ledelseskarantene for et tidsrom på inntil tre år. Ledelseskarantene innebærer at revisor ikke kan

være medlem av styret eller daglig leder i et revisjonsselskap eller i et foretak av allmenn interesse. Dette er et virkemiddel som er innført i ny EU-lovgivning på flere andre områder innenfor finansmarkedet.

I høringsuttalelsen til NOU 2017: 1 om gjennomføringen av MiFID II og MiFIR, fremhevet Finanstilsynet at det er nødvendig å avklare om norske bestemmelser om ledelseskaraktere skal utformes som en administrativ sanksjon eller som administrativt tiltak, det vil si som et enkeltvedtak etter de alminnelige reglene i forvaltningsloven. Bakgrunnen for dette er at spørsmålet var ulikt løst i verdipapirlovutvalgets utredning og i det som var foreslått av hvitvaskingslovutvalget i NOU 2016: 27. En slik avklaring bør legges til grunn for utformingen av slike regler i revisorloven.

Til § 14-5 Forbud mot å undertegne revisjonsberetning

Finanstilsynet støtter forslaget om hjemmel for Finanstilsynet til å forby en revisor å undertegne på revisjonsberetninger for et tidsrom på inntil tre år. Det vil gi større fleksibilitet i håndhevingen av reglene. Dersom et revisjonsselskap er valgt som revisor vil et slikt pålegg gitt til en revisor som selskapet har utpekt som oppdragsansvarlig revisor, innebære at det må utpekes en ny oppdragsansvarlig revisor. Dersom et slikt pålegg gis til en revisor som driver virksomhet i et enkeltpersonforetak, vil virksomheten måtte avvikles i den aktuelle perioden fordi en annen revisor ikke kan utpekes. Den reviderte vil måtte velge ny revisor.

Utvalget har påpekt, men ikke tatt stilling til, om et slikt vedtak vil være et tiltak som følger de alminnelige reglene i forvaltningsloven, eller en administrativ sanksjon som skal følge de særlige reglene om dette. Finanstilsynet mener at dette er et tiltak som bør følge de alminnelige bestemmelsene i forvaltningsloven. Dette bør fremgå av loven.

Til § 14-9 Straff

Finanstilsynet støtter flertallets forslag når det gjelder skyldkravet, strafferamme, at lovbruddet skal være grovt eller at flere lovbrudd "til sammen må være grove", og hvilke lovbrudd som skal kunne straffes.

Det er bare oppdragsansvarlig revisor som skal kunne straffes etter § 14-9 første ledd. Utvalget begrunnelse er det særlige ansvaret den revisoren som er ansvarlig for oppdraget har for revisjonsberetningen. Finanstilsynet er enig i dette. Finanstilsynet mener imidlertid at også andre enn oppdragsansvarlig revisor, herunder medarbeidere og eventuell oppdragskontrollør, bør kunne straffes etter revisorloven etter § 14-9 tredje ledd. Etter lovforslaget vil ikke disse kunne ilegges gebyr. Straff vil ha en preventiv effekt og være en sikkerhetsventil for å fange opp de mest alvorlige tilfellene.

Forholdet mellom lov og forskrift

Flere av lovbestemmelsene inneholder detaljerte regler, for eksempel krav til utdanning, praksis, etterutdanning, organisering av virksomheten og revisors uavhengighet. Dette gjør loven unødvendig omfangsrik. Det gir også mindre fleksibilitet ved behov for justeringer i regelverket. Finanstilsynet mener departementet bør vurdere å ta inn forskriftshjemler der det er hensiktsmessig og at deler av det foreslåtte regelverket tas inn i forskrift.

Finanstilsynet antar at det bl.a. kan være behov for forskriftshjemler for å gi utfyllende regler til lovutkastet kapittel 3 om godkjenning som revisor, kapittel 8 om uavhengighet og objektivitet og

§ 9-9 om oppdragsdokumentasjon.

Ny regulering og tilsyn med foretak av allmenn interesse

Utvalget foreslår at Finanstilsynet skal kunne pålegge retting, ilegge overtredelsesgebyr og ledelseskantene også der et foretak av allmenn interesse, som ikke er finansforetak, ikke oppfyller sine forpliktelser knyttet til revisjonsutvalg.

Bestemmelsen om overtredelsesgebyr er utformet på samme måte som det utvalget har foreslått for revisjonsselskaper, også når det gjelder størrelsen på gebyret. Finanstilsynet mener hjemler for å ilegge gebyrer for brudd på bestemmelser som gjennomfører EØS-regler på revisjonsområdet bør være mest mulig like. På denne bakgrunn mener Finanstilsynet at gebyr som skal kunne ilegges foretak av allmenn interesse, bør fastsettes på samme måte som overfor revisjonsselskaper, det vil si inntil to prosent av brutto omsetning, begrenset oppad til NOK 10 mill.

Morten Baltzersen
finanstilsynsdirektør

Anne Merethe Bellamy
direktør

Dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevne signaturer.